

[Aksel Larsen.]

justitsministeren sin resolution om tiltalefratagelse. Den nuværende højttarede justitsminister har talt om dokumentbjerg. Det var et meget stort bjerg af dokumenter, der allerede dengang forelå — jeg tvivler på, at nogen kunne nå blot at læse det forsvarligt igennem på 14 dage. Men efter de nævnte korte frister var henholdsvis rigsadvokaten og justitsministeren klar til at afgive deres bedømmelse af W. K. T.s forhold.

For en fuldstændigheds skyld må vel tilføjes, at hverken rigsadvokaten eller justitsministeren fandt på, eller rettere sagt ønskede, at konferere med den eneste, der var ordentlig inde i sagen, nemlig Carl Madsen.

Rigsadvokatens indstilling til justitsministeren var intet andet end et forsvarsskrift for W. T. K. Han fortav meget væsentlige momenter, gav uretlig fremstilling af andre og fremsatte som allerede sagt forkerte påstande om, hvad der er skik og brug i sådanne sager. Han har således på det groveste forsynet sig mod borgerlig straffelov § 148, der lyder således:

„Når nogen, hvem domsmyndighed eller anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold tilkommer, eller hvem det påhviler at virke for håndhævelse af statens straffemyndighed, forsætlig eller ved grov uagtsomhed undlader at iagttage den lovbestemte fremgangsmåde med hensyn til sagens eller de enkelte retshandlingers behandling eller med hensyn til anholdelse, fængsling, beslaglæggelse eller lignende forholdsregler, straffes han med bøde eller hæfte.“

Dette må sammenholdes med lovens § 157, som taler om den, der

„virker i offentlig tjeneste eller hverv og her gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelse af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører“.

Det er dokumenteret, at rigsadvokat Pihl har gjort sig straffskyldig efter disse paragraffer, og det er følgelig justitsministerens pligt at sørge for, at loven sker fyldest.

At dette ikke fritager tidligere justitsministre for ansvar, er en anden sag, men jeg ved meget vel, at her er det folketinget, der bør gribe ind. Jeg henstiller til tingets ærede medlemmer — de få af dem, der er tilstede — at erindre sig de tidligere debatter her i tinget om denne sag, eller at gennemlæse referaterne i folketingstidenden og sammenholde det med, hvad der her er dokumenteret.

Formanden: De af det ærede medlem fremsatte udtalelser om forskellige embedsmænd, der jo ikke kan svare her, vil jeg anse for at gå ud over, hvad der er rimeligt selv i en debat som denne.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle bemærkninger i anledning af det ærede medlems indlæg i dag. Den sidste del af talen, der vedrørte en kritik af retternes behandling og retternes vurdering af sagen, skal jeg ikke gøre meget ud af. To retter har nu talt, og sagen er på vej til Højesteret. Det ærede medlem er berettiget til at have sin mening om dommene, men jeg er også berettiget til at have min mening, og i min redegørelse her forleden har jeg fremhævet alt, hvad jeg mente havde betydning for spørgsmålet om justitsministerens stilling til rigsadvokaten i denne sag. Det høje ting må så afgøre, om det mener, min redegørelse har tilfredsstillende tingets ønsker om oplysninger i sagen, såvidt disse oplysninger kan fremskaffes i dag.

De fleste betragtninger, som det ærede medlem har fremført om dommene, er formentlig blevet fremsat tidligere, nemlig af forsvareren under straffesagen, og er, idet jeg går ud herfra, taget i betragtning af de to retter. Revisor Bøytlers forhold erklærede det ærede medlem forleden, at han ville lade ligge, og jeg finder kun anledning til at tilføje, at byretten har en udtalelse om, at den ikke finder at kunne tillægge disse omstændigheder, altså hvad der er blevet anført vedrørende revisor Bøytlers tidligere sager, større vægt.

Kritikken baseret på spørgsmålet om, hvorvidt anden del af revisionsberetningen var tilstede i rigsadvokaturen ved indstillingen til justitsministeriet, tror jeg man må lade falde, da landsretten ikke har taget afstand fra rigsadvokatens bemærkning uanset dateringssspørgsmålet, som det ærede medlem fremhævede.

Det ærede medlem er gået ud fra, at rigsadvokaten har haft en særlig og usaglig grund i spørgsmålet om at kræve depositum. Ja, landsretten kom altså til det modsatte resultat, og det er det, der for mig er det afgørende.

Med hensyn til rigsadvokatens og revisor Bøytlers sammenkomster, som det ærede medlem også var inde på, kan jeg af vidnebogen fra landsretten kun få det ud af det, at en garderobedame har haft indtryk af, at frokosterne har været noget større, og to tjenere har afgivet forklaringer, der til en vis grad tager afstand herfra. Landsretten